

Van niets 'iets' maken

Karin Arink bij haar *VerteerWezen*, foto Wilbert Schreurs

Karin Arink maakt beelden. Beelden die een vertaling zijn van al wat ze in zich heeft. Beelden waarin convergerende materialen een alliantie aangaan. Beelden die de mens, het lichaam, als primair uitgangspunt hebben. Zinnelijke beelden die mededogen oproepen, botachtige vormen, opengeknipt beddensatijn, vitrage met kanten linten, papier-maché met een pokdalige huid, opengesneden foto's waarbij een soort licht-doorlatende elegante gerafeldheid als structuur ontstaat.

Tine van de Weyer

Met de solotentoonstelling *Hollow Grounds* in Kabinet en Zeezaal van Museum Beelden aan Zee wordt dit voorjaar de eerste Per Abramsen sculptuurprijs gemarkeerd die aan beeldhouwer Karin Arink is toegekend.

Karin Arink (Delft, 1967) ontving als jong beeldhouwer in 1992 de prestigieuze Prix de Rome en exposeerde in binnen- en buitenland. Vanaf 2017 werkt ze aan een serie *VerteerWezens* waarin ze een 'afgedaan' gebruiksvoorwerp of een overkocht kunstwerk combineert met lichamelijke elementen gemaakt van aluminium-gaas, karton, papier-maché en soms gecombineerd met textiel. De kunstenaar stelt dat ze in haar werk ervaringen verwerkt waarin we elkaar zouden moeten zien te vinden. Ze vraagt zich af wat er overblijft als de grond onder onze voeten verdwijnt. Ter introductie van de tentoonstelling *Hollow Grounds* schreef ze een tekst die haar betrokkenheid bij wat haar omringt zichtbaar maakt:

Gronden zijn aangetast, niet vanzelfsprekend veilig
Gronden verschillen tussen jou en mij
Gronden worden ingenomen met geweld
Gronden worden leeggeroofd
Uitgeput.

Holle gronden verzakken,
Holle gronden lopen onder
Holle gronden storten in
Aangetaste gronden zichtbaar maken, zien, voelen
Aangetaste gronden opnieuw leren vertrouwen

Nieuwe verbintenissen zoeken
Binnen de botsingen van deze tijd
Gronden

Lichaamshoudingen, kleding en taal vormen samen met een onafzienbare stoet attributen, stoffen en allerhande materialen de ingrediënten voor de vrijzinnige en evocatieve sculpturen die de afgelopen decennia door Arink in de wereld zijn gezet. Het zijn ingetogen raadselachtige wezens met een volstrekt eigenzinnig idioom. Een ervaring van lichamelijke en een zekere abstracte zinnelijkheid vermengen zich. Op het eerste gezicht ondefinieerbare vaak lege en holle plastische vormen krijgen een contra-punt in geconstrueerde objecten uit het dagelijks leven. Gestapelde stenen, een haak aan de muur, een laag krukje, een spiegel, een kleerhanger. Soms mankeren ze iets, zijn ze (opzettelijk of niet) beschadigd: een stoel op drie poten en een halve die in het luchtledige hangt, een met dunne balkjes verhoogde stoel. De ruimte wordt in de meest uiteenlopende wijze betekend, van tekens voorzien, altijd in een innige verbinding met andere beeldelementen.

Fotobeelden

In het intrigerende digitale fotobeeld *VerteerWezen7* (shredded lilac) uit 2019 stelt de kunstenaar zich gewapend met zelfontspanner verdekt op achter een kindersjoelbak die ze omhoog houdt. Nog net zijn delen van armen en benen van de regisseur zichtbaar. In de verbeelding gedragen de formele houten constructie van de sjoelbak en de daarop gemonteerde gemaltraiteerde mensfiguur zich als een reminiscentie aan de gekruisigde. Of door de aantasting van het lichaam wellicht aan het eeuwige beeld van het Leed als zodanig. Om licht en lucht toegang te geven tot de fysieke materie van het beeld zijn zowel dit werk als een ander fotobeeld *CutDressCutPhoto* (purple) via een lat en haken op enige afstand van de wand opgehangen. Net als in het overgrote deel van haar werk speelt de kunstenaar in dit tweede (analoge) fotobeeld opnieuw met binnen en buiten. De foto

waar ze te zien is in een jurk is gedeeltelijk in lange slierten opengeknipt waardoor het papier wulps begint te krullen en de witte achterzijde van het fotopapier zichtbaar wordt.

Bij het zien ervan herinnerde ik me een beeld van haar beginjaren aan de academie, bijna 40 jaar terug. Ook toen al wist ze haar beeld te bezielen door op een trefzekere manier het natuurlijke gedrag van materiaal op een door-dachte manier van betekenis te voorzien.

VerteerWezen 16 (white shield) is een subtiel en verfijnd wandsculptuur waar de belastingdienst blij van zou kunnen worden want de bonnen uit haar administratie laten het licht schijnen op het leven van de kunstenaar. Haar kinderen verzamelden stukken kwarts in hun vakantie en een model van een ouder beeld diende zich aan. Restanten van verschillende overhemden completeerden het nieuwe beeld tot een amalgaam van het hybride kunstwerk *VerteerWezen 16* dat compleet is in zichzelf.

Transformatie

De jaartallen achter de titel van het majestueuze beeld *Voelers, geen voeten* (2007-2023) ver-raden haar werkwijze. Karin Arink stelt dat al het werk dat in haar omgeving verkeert op enig moment aan transformatie onderhevig is. Het is een voortdurend proces want haar kunst is één doorlopend ontwikkelen en metamorfoserend naar een andere staat van verschijning. Centraal in de ruimte hangt vanaf het plafond tot aan de vloer een opengeknipte en genaaide coconachtige vorm van lila beddensatijn en vitrage. Links en rechts geflankeerd met een soort pofmouwen en lange tunnelslierten. Het weelderige sprookjesachtige beeld is het dominante en enigszins romantische pièce de résistance in deze Kabinetzaal. Alleen degene die er verliefd op wordt en het weet te verwerven weet dat dit het definitieve *Voelers, geen voeten* zal zijn.

Karin Arink, *Hollow Grounds*, Museum Beelden aan Zee, Den Haag, 2 februari t/m 1 april 2024.
www.beeldenaanzee.nl